

кисневий запит зростає. Органи дихання і кровообігу не можуть його задовольнити. У зв'язку з цим у організмі накопичується молочна кислота і утворюється кисневий борг [1].

Останнім часом серед населення високо розвинутих країн стали частіше виникати захворювання серця і судин. Це пов'язано головним чином з малою руховою активністю і часто виникаючим емоційним збудженням. Частота серцебиття у стані спокою при гіподинамії підвищена. Об'єм серця у фізично неактивних людей менший, ніж у спортсменів. Це обумовлено відносно тонким м'язовим шаром і малими порожнинами шлуночків. У стані спокою кровопостачання тканин достатнє і при малому об'єму серця. При м'язовій же діяльності таке серце не може забезпечити необхідне збільшення кровотоку, що веде до стомлення і неможливості продовжувати роботу. Функціональний резерв серця у малоактивних людей невеликий. Довге перебування людини в умовах гіподинамії негативно діє на діяльність багатьох залоз внутрішньої секреції. Наприклад, надниркова залоза подвоює утворення кортикостероїдів, що свідчить про їх гіперфункцію [3].

Отже, можна зробити висновок, що помірне регулярне фізичне навантаження є певною мірою здоров'я і довголіття.

Література

1. Васильева В. В. Физиология человека: Учебник для техникумов физической культуры / Васильева В. В. – М. : Физкультура и спорт, 1984. – 319 с.
2. Дубровский В. И. Валеология. Здоровый образ жизни / Дубровский В. И. – М. : Флинта, 1999. – 560 с.
3. Левін Р. Здоровий спосіб життя молоді: помилки минулого та прогнози на майбутнє // Здоров'я та фізична культура. – 2005. – №1. – С. 17–19.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ КЕРІВНИКІВ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ДО ІННОВАЦІЙНОГО УПРАВЛІННЯ

*Сас Н. М., Сідько Я.Л.
Полтава, Україна*

В умовах системних змін теоретичної моделі розвитку освітніх програм, а також результатів застосування на практиці прогностичних моделей освітніх програм ведуться пошуки таких інструментальних ідей, які дозволяють забезпечувати вбудовування моделі розвитку освітніх програм в логіку розвитку сучасного освітнього процесу, що відображає вітчизняні та загальносвітові тенденції освітньої теорії і практики, що виводить процес розвитку освітніх програм на рівень широкого праксеологічного осмислення і реалізації. Такими властивостями, наприклад, володіє блочно-модульна, кредитно-модульна система підготовки фахівців.

Автори наявних розробок з проектування модульних програм зазначають, що при використанні даної технології розробка освітньої програми і прогнозування модулів передують розробці навчального плану. У рамках модульного підходу особливо чітко простежується розуміння освітньої діяльності як технологічного процесу [1]. Проектування модулів включає в себе збір та аналіз професійно-орієнтованої інформації, опис компетентностей які необхідно сформулювати, розробку засобів навчання і контролю, прогнозування можливих ризиків, призначення відповідального за модуль.

Таким чином, дотримується принцип проектування від результатів навчання, сформованих у вигляді компетентностей: компетентності, що формуються в рамках модуля – фонди оціночних засобів – зміст модуля; компетентності, що формуються в рамках дисципліни, – оцінні засоби – зміст дисципліни [3]. Аналіз праць В. Єрмоленко, С. Єфимової, В. Закревського, В. Зінова, А. Капської, Л. Капченко, В. Корнещука, Л. Макарової, Т. Туркот виявив різницю у поглядах на теоретичні та організаційно-методичні засади втілення кредитно-модульної системи навчання.

Попри різницю у пропонованих описах, слід підкреслити спільне: спочатку виокремлюються компетентності, потім – змістове, методичне та організаційне забезпечення опанування компетентностями. Таким чином, питання полягає не тільки у відборі предметного змісту навчання, але й у забезпеченні досягнення завдання вироблення відповідних компетентностей, забезпечення реалізації компетентнісного підходу у навчальному процесі [4].

В рамках компетентнісного підходу у роботах Л. Бикова, Є. Д'якова, Є. Котлярова та інших авторів йдеться про перехід від оцінки окремих знань, навичок і вмінь до інтегрованої комплексної і міждисциплінарної оцінки. Деякі вчені-дослідники та практики вважають, що саме характер оцінки результатів навчання дозволяє розмежувати кваліфікаційний (орієнтований на пріоритетну перевірку

знань) і компетентнісний (орієнтований на оцінку оптимального співвідношення здібності, готовності і знання в застосуванні до певного виду діяльності) підходи [2]. Компетентності повинні бути діагностичними, тобто, щоб їх можна було виявляти й оцінювати в ході контролю. Але сам контроль в цьому випадку не повинен зводитися до традиційної форми відповіді на іспиті.

Перевірка компетентностей пов'язана не тільки зі знанням, а й зі здатністю і готовністю вирішувати певний набір професійних завдань різної складності. Рівень їх сформованості виявляється через перевірку здатності до формулювання та обґрунтування доводів і вирішення проблем у рамках професійної галузі (що є в той же час областю вивчення). У рамках кожного модуля формується комплекс взаємопов'язаних компетентностей.

Таким чином, організаційно-методичні засади професійної підготовки майбутніх керівників навчальних закладів до інноваційного управління мають відповідати вітчизняним та загальносвітовим тенденціям освітньої теорії і практики щодо компетентнісної освітньої парадигми та модульної організації навчального процесу [4].

Література

1. Алкачева А. А. Квалификационный и компетентностный подходы в системе дополнительного профессионального образования: сравнительная характеристика / А. А. Алкачева // Вестник Адыгейского государственного университета. Сер.: Педагогика и психология. – 2011. – Вып. 1. – С. 11–15.
2. Быкова Л. В. Структурно-функциональная модель образовательной программы, созданной на основе модульно-компетентностного подхода / Л. В. Быкова, Е. Н. Кочнева // Педагогическое образование в России. – 2010. – Вып. 3. – С. 109–114.
3. Макарова Л. С. Модульное структурирование образовательных программ в контексте реформирования высшего профессионального образования / Л. С. Макарова // Вестник Адыгейского государственного университета : сетевое электрон. науч. изд. – 2012. – № 1. – Текст. дан. – Режим доступа: <http://www.vestnik.adygnet.ru/?2012.1> (дата обращения: 17.02. 2013). – Назв. с экрана.
4. Сас Н. М. Підготовка майбутніх керівників навчальних закладів до інноваційного управління: стан та перспективи. Монографія / Наталія Сас.– Полтава: ПНПУ імені В.Г.Короленка, 2014. – 336с.

ДО ПИТАННЯ ПРО ТОЛЕРАНТНІСТЬ В МІЖОСОБИСТІСНОМУ СПІЛКУВАННІ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

*Сахно О.Л., Танько Т.П.
Полтава, Україна*

Толерантність - це, насамперед, особистісна якість, що виражається в активній моральній позиції й психологічній готовності до побудови конструктивної взаємодії з іншими людьми, які відрізняються соціальною, культурною, конфесіональною приналежністю, інтересами, потребами, світоглядом. Моральна позиція з'являється у вигляді вироблених у свідомості індивіда особистісно-значимих зразків безконфліктної, компромісної поведінки на основі особистісних ціннісно-сміслових установок, орієнтації й моральних імперативів [1].

Оскільки основним фоном повсякденної навчальної життєдіяльності студентів є міжособистісне спілкування, комунікативну толерантність студентської молоді можна розглядати як найбільш виражений і значимий для майбутніх фахівців вид соціальних відносин, що виявляється в міжособистісних відносинах, у практиці навчальної та позанавчальної діяльності. Основними проявами комунікативної толерантності є терпимість, повага, емпатія, доброта. В основі комунікативної толерантності в професійній діяльності педагога лежить часткове або повне прийняття поглядів і комунікативних особливостей партнера по спілкуванню. Звідси варто розрізняти комунікативну толерантність/інтолерантність, нульову толерантність фахівця. Комунікативна інтолерантність - це відстоювання своєї позиції, негативна оцінка чужої думки, рішення проблеми з позиції владних відносин. Нульова комунікативна толерантність свідчить про відсутність у поведінці людини терпимості, емоційної стійкості, поважного ставлення до свого партнера по спілкуванню.

Дослідження вчених довели, що студентська молодь випробовує певні труднощі в спілкуванні з іншими людьми через невміння правильно проявляти емоції й керувати ними. Для більшості осіб юнацького віку характерний високий рівень дратівливості, нестриманості, негнучкості емоцій і досить низький рівень толерантності, який свідчить про те, що вони здатні розуміти інших людей, але не готові приймати їх такими, які вони є.

4. Для дослідження особливостей комунікативної толерантності студентської молоді в